

Pacifisme
Militærnægtelse
Civil ulydighed
Ikkevold
Freds- og
Konfliktløsning

I dette nummer

Ny lov kan bremse danske våbenfabrikker af Tom Vilmer Paamand	2
Revolutionerende Egypten af Matt Meyer fra WRIs Africa Working Group	3
En række fælles møder for fred Af Tom Vilmer Paamand	4
Krig og klima - trusler og løsninger af Palle Bendsen fra NOAH	4
Fra en aktivistisk til en fredspolitisk udenrigspolitik af fredsforsker Jørgen Johansen	5
Flere Kommentarer.....	6
Evig Krig af John Scales Avery, formand for Pugwasgh.dk	7
Moderne krige af Majken Jul Sørensen	7
Håndbog i konfliktløsning boganmeldelse af Peter Henning	8
Ubevæbnet samfundsforandring boganmeldelse af Gorm Gunnarsen	8

Aldrig Mere Krig

**FLAG PÅ HALV
den 5. september**

DIALOGMØDE OM FREDSAKTIVISTISK UDENRIGSPOLITIK

**DANMARKS INTER-
NATIONALE ROLLE OG
IDENTITET I FREMTIDEN**

**CHRISTIANSBORG
den 21. september
kl. 14.00 – 17.00**

Giv freden en ny chance!

**Arrangør:
fredsministerium.dk**

NY LOV KAN BREMSE DANSKE VÅBENFABRIKKER

Af Tom Vilmer Paamand

Danmarks deltagelse i F-35 ligner nu en overskudsforretning. Sådan lød det fra Lockheed Martin, der for første gang har kontrakter i danske virksomheder for mere end hvad hidtil Danmark har postet i projektet.

Men milliarderne til sådanne "modkøb" er kun mulige, fordi militære indkøb har været undtaget fra handelsaftalerne.

Danmark kan ikke bestille en ny færge for at støtte et trængt skibsværft herhjemme, uden at sende ordren i internationalt udbud. Men til militært var dette muligt, og så måtte de bestilte skibe tilpasses danske værfters formåen.

Lockheed Martin påstand om "overskud" er ren fiktion. Danske virksomheder har svært ved at konkurrere med USA, både teknisk og da USAs leverandører er statsstøttede på tilsvarende vis. Modkøb er en papirleg, hvor den danske stat betaler ekstra for en våbenhandel, mod at få pengene retur som slet skjult erhvervsstøtte.

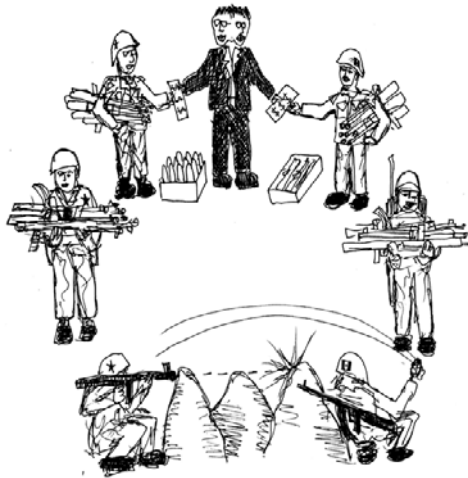
Det er takket være denne mulighed for protektionistisk politik, at amerikanske regeringer nu sidder håbløst bundet til at producere en række IC4-agtige våbensystemer. Prisen er eksploderet, og muligheden for rent faktisk at nå til et brugbart resultat minimale. Men produktionen er spredt strategisk rundt om i USA, baseret på hvor diverse magthavere havde brug for støtte til deres genvalg.

Spørgsmålet er altså ikke så meget hvorledes et land eventuelt vil kunne opnå øget sikkerhed gennem at kaste milliarder i et bestemt våbenindkøb, men i hvor høj grad man gennem dette indkøb kan få mulighed for støtte eget erhvervsliv.

For at få dette støttedecirkus til at se legitimt ud, kræver det dog at der rent faktisk foregår en slags handel. Denne leg har skiftende danske regeringer kæmpet for at få til at fungere, men uden det store held. Det sidste tiår har staten afsat omkring 20 milliarder til modkøbsaftaler, men i dag står seks af disse milliarder ubrugte på clearingkontoen, da der ikke er kunder nok til de danske produkter.

Dette besynderlige hul i loven står nu til at blive stoppet, efter pres fra EU. En ny lov vil stærkt begrænse den danske stats muligheder for at skrive modkøb ind i våbenkontrakterne. Våbenfabrikken Danish Aerotech i Karup har allerede meldt ud, at fabrikken ikke kan overleve på et frit marked uden modkøb.

<http://ing.dk/artikel/nye-regler-koster-hoejteknologiske-job-i-dansk-forsvarsindustri-161129>

DANMARK VAR PIONER I PSYKOLOGISKE KRIGSFØRELSE

Af Tom Vilmer Paamand

Aviserne skriver igen om den kontroversielle CIA-støttede efterretningsvirksomhed Firmaet, som i 50'erne gennem ulovlig overvågning samlede oplysninger om Danmarks Kommunistiske Parti til CIA, politiet og regeringen, men også rapporterede til Socialdemokraterne og Det Konservative Folkeparti.

Arne Sejr dannede dækorganisationen Firmaet, der i årevis støttet af USA skjult modarbejdede reel eller indbildt kommunistisk agitation og aktivitet i Danmark - fx kamp for højere løn og fredsbevægelser. En del af arbejdet bestod i aflytning af ledende kommunister. Informationerne blev effektivt krydret og omskrevet, og sendt til DKPere i form af fiktivt interne nyhedsbreve for at så splid. Samt givet videre til en lang række samarbejdsvillige journalister på aviserne.

Daværende CIA-chef William Colby har fortalt, at "de lokale efterretningsmyndigheder udpegede, med deres regerings billigelse, en repræsentant, der skulle samarbejde med mig omkring udviklingen af det politiske og psykologiske krigsførelses-net." Arne Sejr var eksperten på området, da han i 1947 havde skrevet et længere teoretisk udredningsarbejde om Demokratiske Modforholdsregler, psykologisk krigsførelse som "systematisk metode, som ved psykologiens hjælp og gennem samfundets kommunikationsmidler prøver at påvirke det menneskelige sind og fremkalde en forandring af psyken". Betegnelsen psykologisk krigsførelse måtte aldrig anvendes af organisationen i forbindelse med det praktiske arbejde.

Problemet er ikke så meget overvågningen, men brugen af de indsamlede informationer, som altså er blevet brugt aktivt til at sværte aktiviteter, der blev anset for "fjendtlige". I den sammenhæng blev fredsbevægelserne indblandet, og Firmaet arbejdede med at påvirke offentlighedens syn på vores arbejde.

Hvordan denne bevidste vildledning af offentligheden er fortsat efter Den Kolde Krig, kan ses i din daglige avis.

SOLDATER LEVER LÆNGERE END CIVILE

Af Tom Vilmer Paamand

Den generelle dødelighed er lavere blandt aktive USAske soldater, end hos deres civile kolleger derhjemme. Dette skyldes naturligvis, at kun folk uden sygdomme bliver sendt i krig, og at de i modsætning til andre USAnere er under lægeopsyn.

Men selv ved sammenligninger med tilsvarende sunde unge mænd, lever soldaterne længere - på trods af risikoen ved at gå i krig. Største dødsårsag er trafikuheld, med selvmord på en tæt andenplads. Sådanne sammenlignende studier findes vist ikke for danske soldater, men antallet af dræbte i kamp tyder på en tilsvarende statistik.

<http://timemilitary.files.wordpress.com/2012/06/pages-from-05-12msmr.pdf>

REVOLUTIONERENDE EGYPTEN

Af Matt Meyer fra War Resisters' Internationals Africa Working Group

Det er nødvendigt at fordømme vilkårlig vold, især når det stammer fra en militær styrke så meget mere magtfuld end ofrenes. Hundredvis af døde egyptere, hvoraf de fleste var pro-Morsi demonstranter, er uden tvivl en tragedie, der fortjener international opmærksomhed og fordømmelse.

Også selv om militante i Det Muslimske Broderskab selv opsøgte disse kampe med de væbnede styrker, og martyrium blev åbent diskuteret, planlagt og forberedt. De har blandet vold med civil ulydighed, en kendsgerning skjult af mange medier, men ikke overset af de fleste egyptere. De egyptiske væbnede styrker gjorde blot hvad stående hære normalt gør. De brugte massiv overmagt, som er den eneste måde, de er uddannet til at ordne et politisk problem på.

Vore partnere i den egyptiske anti-militaristiske bevægelse *Nej til værnepligtsloven* forstod fra starten, at de farligste langsigtede konsekvenser af begivenhederne i juli kunne blive en styrkelse af troen på de væbnede styrker og militære midler. Udtrykket "hæren og folket er en" klang gennem gaderne, da denne reporter forlod Cairo i slutningen af juli.

Den onde cirkel af statslig vold blev normen fra 2012 og nu intensiveret de seneste par uger, de militære løsninger på politiske problemer, som i Egypten går tilbage til 1950'erne og Nasser, skal udskiftes med et nationalt projekt for alternativer til voldelige løsninger, et projekt til modstand og forsoning.

Den værste fjende mod magten er en mobiliseret egyptiske befolkning, gennemsyret af anti-diktatur, anti-fundamentalisme, og måske endda anti-imperialisme og anti-militarisme. Der er bestemt grundlag for at udvikle en sådan styrke, men ingen have illusioner om, at dette kan hastes igennem, eller skubbes i gang gennem ekstern træning eller finansielt rænkespil.

En sådan enhed, hvis det skal blive en succes, vil tage tid før den kan dukke organisk op i en rodet proces som alle massebevægelser. Det er en pligt for internationalistiske solidaritetsaktivister ikke at sidde fast i en debat om hær eller Broderskab, men at støtte udviklingen af uafhængige græsrodsbevægelser i Egypten.

I Cairo var der rygter om at "fremmede ballademagere" trak i trådene i Egypten. Men ikke-voldelige kampagner, så massive som dem, vi har været vidne til i Egypten, kræver langt dybere grund hos befolkningen, end penge kan købe eller udenforstående kan mobilisere. Selv de egyptiske væbnede styrker kunne ikke mobilisere så mange borgere til sine stats-sanktionerede demonstrationer imod præsident Morsi. Tidligere og nuværende begivenheder i dette det mest folkerige arabiske land gør det usandsynligt, at den kommende periode, selv under de bedste omstændigheder, vil blive rent ikkevoldelig.

I den virkelige verden, er der nuancer og bump langs vejen. Som den panafrikanske pacifist Bill Sutherland underviste, bør man altid presse på for at gøre ikkevoldelig aktion så revolutionær som mulig, og revolutioner så ikkevoldelig som muligt. Drømmen om et afrikansk syd til nord netværk for revolutionær ikkevold kan være et skridt tættere på, da der er planer for en sådan større konference i 2014.

Egypterne må her spille en stor rolle, da de har meget at lære os i så henseende på trods af den nuværende krise. En af modtagerne af Nobels fredspris Mohammed El Baradei, er interessant i denne forbindelse. Den 14. august, da El Baradei fratrådte på grund af den fortsatte vold og hærens magtanvendelse, blev han kritiseret fra alle sider. Men El Baradei forstår, at de behov hans folk har, hverken bliver opfyldt af Det Muslimske Broderskab, militæret, gennem volden eller af Vestens kaos.

Undertegnede forfatter er stadig imponeret over perspektivet i en kommentar af aktivisten Shamus Cooke, der bemærkede at "der er bred opbakning til et politisk program, der kan tjene flertallet af egypternes behov. Når disse krav er korrekt formuleret og effektivt organiseret, vil situationen i Egypten have ændret sig fundamentalt, da folk i Egypten så vil have fundet deres kollektive stemme om hvad de kollektivt stræber mod, og let kan skubbe forhindringerne for deres revolution bort en gang for alle".

Folkets magt i Egypten har lige så meget potentiale nu som i 2011, på trods af den rædselsvækkende vold. Og denne magt er ikke, som journalisten Philip Rizk skriver, inde i et isoleret vakuum: "På trods af de forskellige sammenhænge, på tværs af Brasilien, Tyrkiet og Chile, i Grækenland, Spanien, Portugal og USA, er der mennesker, der går på gaden. At se alle disse revolutionære øjeblikke i en fælles sammenhæng betyder, at med eller uden demokrati, med eller uden valg er folkestyret er flyttet til gaden, og ud af institutionerne og de offentlige kontorer."

Vores rolle er ikke kun at støtte og lære af Egyptens bevægelser i dag, vores rolle er helt sikkert at slutte os til dem.

Denne artikel er oversat og voldsomt forkortet af Tom Vilmer Paamand. Se:

<http://www.newclearvision.com/2013/08/23/revolutionary-egypt/>

Den omtalte konference er i Cape Town, Sydafrika, juli 2014.

<http://www.wri-irg.org/southafrica2014>

EN RÆKKE FÆLLES MØDER FOR FRED

Af Tom Vilmer Paamand

Folkemødet i 2012 blev den største samling af dansk fredsbevægelse i mange år. Dette gentog vi i 2013, og brugte denne mulighed for at mødes og møde endnu mere aktivt - både internt og eksternt.

Freden blev programsat i en række attraktive tilbud i Fredsministeriums store telt, der rakte ud til Folkemødets øvrige deltagere og gæster, og samtidig udnyttede tiden og pladsen til at vi som bevægelser kommer videre - både i projektet Fredsministerium, og i fredsbevægelserne generelt.

Møderækken blev kaldt for

Fredshøjskolen, og oplæggene lå tematisk i et forløb, hvor faste deltagere løbende udviklede på ideer og tanker undervejs. Samtidig fungerede oplæggene som enkeltstående begivenheder, der gav godt udbytte også til tilfældige gæster.

Fredshøjskolen var absolut ikke den eneste aktivitet i fredsteltet. Et omfattende musikprogram sikrede at der konstant var liv i og omkring teltet, og der var adgang til materialer og bøger fra de tilknyttede organisationer, som også aktivt sørgede for at gå i dialog med forbipasserende.

Højskolens fire dage var opdelt i en nem fast struktur med otte arrangementer formiddag, middag og eftermiddag - et enkelt møde første og sidste dag, og tre på hver af de to midterste dage. Emnerne var centreret omkring konfliktløsning, fredsaktivisme og alternativer til krig, men kom også omkring klima, kunst og humor. Samtlige de inviterede oplæg blev mødt af et solidt fremmødt publikum, der med spørgelyst og kommentarer bidrog til de fremlagte emner.

Hele projektet var som altid baseret på frivillig arbejdskraft, og tak til de mange, der fik det til at ske. Vi takker også de sponsorer, hvis økonomiske bidrag hjalp til at gøre Fredshøjskolen og de øvrige aktiviteter i Fredsteltet til en succes. Referater og billeder fra Fredshøjskolens oplæg kan findes på Fredsministerium.dk, i håbet om at den opsamlede viden kan bidrage til det fortsatte arbejde for at skabe en fredsaktivistisk udenrigspolitik for Danmark og resten af Verden.

En foreløbig version af referaterne kan hentes nu, men vil snarest blive udbygget:

Fredsministerium.dk/pdf/Fredshojskolen_Bornholm_juni_2013.pdf

KRIG OG KLIMA - TRUSLER OG LØSNINGER

Noter fra et oplæg på Fredshøjskolen med Palle Bendsen fra NOAH

Global opvarmning fører til vandmangel og konflikt om vand og land, som udløser nye krige. Demokratier har understøttet diktatorer, olieselskaber har støttet politikere, militær har sikret olieselskabernes interesser. Det er på tide at stoppe den onde spiral af selvforstærkende årsager og virkninger: olie - konflikter - krig - klimaforandringer.

Palle Bendsen åbnede sit indlæg med at konstatere, at forholdet mellem ”konfliktmuligheder, krig og klimaproblemer” er et stort og meget kompliceret problemfelt, som der ikke er nok fokus på.

Siden industrialismens gennembrud har det været almindelig kendt at behovet for fossile brændstoffer til energi har været stigende. Mens kul tilsyneladende aldrig blev det store globale konfliktstof har efterspørgslen efter og kampen om adgang til olien kunne dokumenteres. Mange stormagtskonflikter og de to verdenskrige i det 20. Århundrede kan også ses i det perspektiv – selv om også andre ”magtspil” her spiller en rolle.

Efter 2. Verdenskrig har vi set et fortsat fokus på ”kampen om olien”, fra Suez-interventionen i 50erne, der handlede om transportsikkerheden af olie til Vesten, over angrebet på Irak, hvor mistanken om at ville sikre sig adgang olie var i spil, til den fortsatte trussel mod Iran i dag.

Det er vanskeligt at standse kampen om de fossile brændstoffer, og skabe folkelig opbakning til at gøre dette – for vores infrastruktur og forbrugsmønster er afhængigt af et vældig stort energiforbrug. Naturligvis har den enkelte borger ikke samme ansvar som producenter, myndigheder og politikere ”men vi har alle olie på hænderne” når vi opretholder det høje forbrug som en veletableret rettighed.

Danskerne har et uforholdsmæssigt stort energi-forbrug. Til det høje ressource- og energiforbrug skal man så lægge den dokumenterede forurening – også af atmosfæren, hvor CO₂ udledning nu anerkendes som menneskeskabt destabilisering af jordens klima.

Siden Kyoto-protokollen og Rio-konventionen – som er stærke dokumenter – har alle verdens lande været optaget af dette problem. Under løbende diskussion om ikke de lande med størst forbrug og udledning har størst ansvar for at gøre noget – og omvendt.

Verden miljø- og klimabevægelser er opmærksomme på de ”falske løsninger” på forureningen, der efter deres mening legitimerer en fortsat ensidig økonomisk vækststrategi og et stadigt højt forbrug. De er modstandere af CO₂ handlen og

f.eks. CO₂-lagring, hvor man anvender en den stadig knappere ressource vand, til under tryk at gemme CO₂ med under jorden.

Palle advarede imod ”USA-bashing”, men påpegede samtidig at det er tankevækkende at USA trods det største forbrug og forurening ikke har ønsket at ratificere hverken Kyoto- eller Rio-protokollerne. De har i stedet henvist til CO₂-kvotehandlen, hvor lande med høj udledning kan købe aflad mod at støtte projekter, der hindrer udledning i andre lande.

USA er verdens stærkeste militære magt. På den måde er Pentagon ikke alene USA's største energi-forbruger og udleder af CO₂, men Pentagon alene ville rangere højt på listen over de udledende lande. På den måde sluttet en ring. Man har gennem historien brugt uhyre mængder energi også i form af brændstof til at føre krige – for at skaffe sig brændstof til at føre dem.

Palle sluttede sit oplæg med at pege på, at vi står overfor en lang periode, hvor både lokale, regionale og globale kampe om de stadigt sparsommere ressourcer vil føre til rivalisering og konflikter. Han udtrykte derfor håb om et intensiveret samarbejde mellem miljø-, klima og fredsbevægelserne.

NOAH.dk

FRA EN AKTIVISTISK TIL EN FREDSPOLITISK UDENRIGSPOLITIK

Noter fra et oplæg på Fredshøjskolen med fredsforsker Jørgen Johansen

Ikkevold er et politisk værktøj, og demokratier er afhængige af civil ulydighed for at kunne forblive demokratiske.

Jørgen Johansen advarede imod at berømme Norges mæglende rolle i internationale konflikter. Efter hans udsagn var 19 ud af 20 sådanne forløb endt uden resultat og ofte i rene katastrofer. Han erklærede sig enig i at dansk udenrigs politik siden vores deltagelse med en ubåd i ørkenkrigen i Golfen har været katastrofal for vores omdømme.

Han påpegede hvor meget det militære system kender deres egen historie – om slag og krige. Der findes masser af litteratur, militære studier og lærebøger. Det er en måde det militære system lærer – også af deres fejltagelser.

Fejl i strategi, taktik og våben dokumenteres og fører til kreative og dynamisk nytænkning, både hvad angår organisation og våbentyper. Al den militære forskning går ud på at lære af fejltagelser.

Her over for stå fredsbevægelsen, næsten uden indsigt i egen historie, næsten uden erfaring med og forskning i succesfulde ikke-voldelige kampanjer. Majken Jul Sørensen's bog *På barrikaderne for fred* burde blot være et af hundrede bind, og bevægelsen burde oprette sit eget ikke-volds universitet.

Der findes små kim til en bevidsthed om ikke-vold som effektivt forsvar for demokrati og menneskerettigheder – men bevægelsen har indtil nu været optaget af i stedet kun at kritisere de militære strategier. Langt ind i militære kredse taler man nu højt om den umulige dobbeltrolle, man er blevet stillet i – når man angiveligt er ude på mission for at opbygge demokrati. Militæret siger selv, at de er trænet i at føre krig og dræbe – ikke i at skabe demokrati. De er på det rene med, at man ikke skaber demokrati ved at bombe folk fra 10 kilometers højde. Disse militære erkendelser må og skal fredsbevægelsen bruge aktivt.

Jørgen var kritisk over for Fredsministeriets strategi - med appel til Staten om at oprette et fredsinstitut og indsætte en fredsinstituttminister, for på den måde at tilvejebringe en ændring af dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Han mener at oprettelse af et statsligt fredsinstitut, med tilhørende forskningsinstitut og uddannelsesinstitutioner risikerer at dræne bevægelsen for deres bedste og mest kritiske hjerner. Samtidig mener han, at et statsligt system – med repressiv tolerance – vil ”spise sine kritikere”, og at også Ole Wævers institut vil blive ”spist” eller lukket, hvis det udtrykker sig kritisk imod det system, som fodrer det.

På trods af at de nordiske lande har relativt gode demokratier, så er det vigtigt at huske på, at alle fremskridt for demokratiske rettigheder ikke blev givet som gaver - men er blevet til gennem hårde ikke-voldelige kampanjer for folkelige bevægelser, som magthaverne til enhver tid har søgt at modarbejde politisk og med deres politi og militære enheder.

Jørgen insisterede på, at organisationerne i Fredsinstitutet må besinde sig på i stedet at kæmpe hårdt uden for de statslige institutioner for sine ideer. Det kommer til at kræve kreativitet og styrke, og først og fremmest at man lærer sig at anvende de ikke-voldelige værktøjer fra den civile ulydigheds værktøjskasse.

Tanken om at en regering vil hjælpe til med træne sin befolkning i aktiv ikke-vold og civil ulydighed er baseret på ”illusionen om den Gode Stat” – så det må I selv gøre, mente Jørgen!

irenepublishing.com/?page_id=104

FLERE KOMMENTARER...**SIKKERHEDSSTYRKER***Af Geert Grønnegaard.*

Det kan ærgre en, at de fleste journalister er så dovne, at de helt ukritisk benytter udtrykket ”sikkerhedsstyrker”, når f.eks. egyptisk militær rykker ud og dræber flere hundrede af landets egne borgere. Det bør da kaldes usikkerhed så det klodser.

Tilsvarende, når en våbenfabrik placerer sig selv under betegnelsen ”sikkerhedsindustri”. Igen en dødbringende eufemisme for ubåde og mortergranater. Eller når diverse udenrigsministre erklærer, at man da ikke kan yde nødhjælp eller udviklingsbistand uden sikkerhed (underforstået militær sikkerhed). Hvor ved de det fra?

En dansk VVS håndværker kan og tør da godt lægge kloakrør i Bagdad uden at have pansrede mandskabsvogne linet op på fortovet. Og en dansk jordemor vil helt alene og våbenløs i Afghanistan være elsket og beskyttet af alle fædrene, som hun hjælper til en ny søn eller datter. Militær er militær, og sikkerhed er noget helt andet.

AKTIV UDENRIGSPOLITIK*Af Peter Henning*

Under krigen i Jugoslavien søgte foreningen Aldrig Mere Krig ca. 40.000 kroner for at udarbejde og publicere et forslag til uddannelse af fredsobservatører. Det skulle være en grundig uddannelse med en del praktik. Disse veluddannede ubevæbnede personer skulle indsættes - helst inden situationen endte med krig. Vi har pt mange arbejdsløse håndværkere og akademikere - der kunne uddannes. En samfundsuddannelse som helt klart vil kunne bruges lokalt.

Et andet område som kunne virke for fred var at sørge for de iflg. FN ca. 1 milliard der ikke kan læse og skrive. Du og jeg kunne læse og skrive da vi kom i anden klasse!! Altså en billig uddannelse. Hvem gjorde oprør i Egypten og Tunis? Det gjorde dem der havde lært at læse og skrive. Hvem stemte på de reaktionære ved valgene? Jeg er ved at tro at de 11 milliarder kroner vi har brugt til krigen i Afghanistan kunne lære alle de milliarder at læse og skrive.

På langt sigt er jeg optimist fordi Kina har lært af Sovjets fejltagelser. De bruger forholdsvis meget få penge på militær. I stedet bruger de mange penge på uddannelse. Læg mærke til uddannelse. I DK har vi 2-3000 studerende kinesere. I USA endda 120.000. Førende økonomer forventer at om ikke så mange år er Kina verdens største økonomiske stormagt. Nu må det være på tide at vi erkender at man bedst undgår krig hvis vi prøver at bruge fredelige midler. Har vi ikke erkendt at tæv duer ikke til opdragelse?

FREDSVAGTEN

Freds vagten var jo lidt i knibe da man meldte at tropperne blev trukket tilbage. Hurtig kunne vi dog konstatere at der blev ca. 300 soldater tilbage bl.a. en deling panservogne! Desuden viser udtalelser af krigsministeren Nick Hækkerup at man stadig er stærkt engageret i Afghanistan. En glædelig begivenhed er at fredsvagten er indstillet til at få byen Aachens fredspris 2014. *ph*

PEACEBOAT I DANMARK

Det japanske krydstogtskib PEACEBOAT - med plads til 700 passagerere besøgte fredsvagten samt Krogerup og Den Internationale Højskole. For 2 år siden besøgte PEACEBOAT også Danmark uden at det blev omtalt i pressen og at vi opdagede det. Denne gang var pressens interesse også lig O. Initiativet er taget i 1983 i protest mod at myndighederne prøvede at skjule japanske massakre i Korea og Kina.

peaceboat.org *ph*

INTERSOL

Intersol er et tidsskrift jeg tidligere har anbefalet . I august-udgaven er hovedemnet Syrien og lidt Kosova. Se intersol.dk/. *ph*

FOLKEKIRKENS ALLIANCE MED MILITÆRET MEDÅRSAG TIL TILBAGEGANG*Af Henning Sørensen, Grenaa*

Siden år 2000 er Folkekirken medlemstal faldet 6 % og er nu nede på 79,1 % af befolkningstallet. Årsagerne er mange. Én af dem havde TV-seerne lejlighed til at iagttage under transmissionen af bispe-indvielsen i Haderslev Domkirke:

De mange ikke-gejstlige gudstjenestedeltagere på kirkebænkene sad i deres antagelig pæneste tøj. Men ind imellem fik seerne præsenteret militærets repræsentanter, der sad samlet iført deres - efter min forståelse - hæslige uniformer med medaljer. Tænk, om de mange, som med deres skatter bidrager til militærets opretholdelse, også kom i deres samfundsnyttige arbejdstøj: dykkere, skorstensfejere, bagere m.fl..

Fra min tidligste ungdom har det at tage afstand fra enhver militær foreteelse hørt med til at forsage Djævelen og alt hans væsen.

EVIG KRIG*Af John Scales Avery, formand for Pugwasgh.dk*

Når verden bruger cirka en billion dollars på våben om året følger det, at rigtig mange mennesker lever af krig. Dette er grunden til at det er korrekt at tale om krig som en social, politisk og økonomisk institution, og også en af de vigtigste grunde til at krigen varer ved, selv om alle er klar over at den er årsag til mange af menneskehedens lidelser.

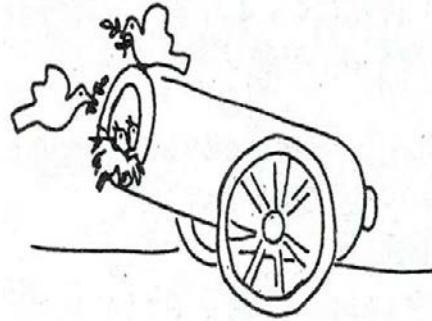
Den fortsætter forankret i holdningerne hos historikere, avisredaktører og tv-producenter, forskanset i de metoder, som politikerne finansierer deres kampagner med, og forankret i våbenproducenternes finansielle styrke - indgroet også i flåder af krigsskibe, bombefly, tanks, atommissiler og så videre. I sin afskedstale advarede den amerikanske præsident Dwight D. Eisenhower mod den overdrevne magt, det det militær-industrielle kompleks havde fået under den Anden Verdenskrig:

"Vi er blevet tvunget til at oprette en våbenindustri af store proportioner", sagde Eisenhower, "... Dens totale påvirkning - økonomisk, politisk og selv spirituelt - kan mærkes i enhver by, hos enhver myndighed og i ethvert kontor i regeringen. ... Vi skal vogte os mod, at det militærindustrielle kompleks vinder uberettiget indflydelse, om den så er tilstræbt eller ej. Risikoen for en katastrofal omfordeling af magten er reel, og den vil forsætte med at eksistere. "

Det militær-industrielle kompleks har brug for fjender, for uden dem ville det visne. Ved slutningen af Anden Verdenskrig kom dette enorme magt-kompleks i krise, men blev reddet ved opdagelsen af en ny fjende - kommunismen. Slutningen af den Kolde Krig blev en ny frygtelig krise for det militære etablissement, for folk talte om "fredsdividenden", dvs for en konstruktiv brug af de billioner af dollars, som verden hvert år spilder på våben. Men lige i rette tid blev det militær-industrielle kompleks reddet fra fredsdividendens mareridt gennem angrebene den 11. september 2001 på New York og Washington.

Uanset at angrebene var forbrydelser begået af individer snarere end krigshandlinger, hvor politiets indsats snarere end en militær aktion ville have været passende, proklamerede Bush-administration (og CNN, Fox, osv.) hurtigt, at en tilstand af krig eksisterede, og at reglerne for krigsførelse var i kraft. Den kolde krig blev erstattet med "Krigen mod terror".

I vid udstrækning kan denne overreaktion fortolkes i forhold til det militær-industrielle kompleks behov, som Eisenhower havde advaret imod. Uden en tilstand af krig og uden fjender, ville dette store konglomerat af organisationer og pressionsgrupper have vansmægtet. Hvis formålet med "krigen mod terror" havde været at befri verden for truslen om terrorisme, ville handlinger som illegale mord

ved hjælp af droner have været kontraproduktivt, da de skaber mange flere terrorister, end de ødelægger. Men eftersom det egentlige mål er at producere en tilstand af evig krig, hvilket øger overskuddet af den militær-industrielle kompleks, er sådanne metoder er de bedst tænkelige. For dem der hører til det militær-industrielle kompleks, er evig krig en velsignelse, men for de fleste af verdens mennesker er det en forbandelse.

Oversat og forkortet af Tom Vilmer Paaamand, læs hele kommentaren på

www.countercurrents.org/avery070912.htm

MODERNE KRIGE*Af Majken Jul Sørensen*

Vold anvendes nogle gange som middel i en konflikt, og der er en lang vej at gå før alle konflikter håndteres uden vold. Dette hænger sammen med at i de fleste tilfælde er baggrunden for en krig ikke retfærdighed, men grådighed.

En af grundene til at volden fortsætter er, at der findes mennesker som vil at den skal fortsætte! En tendens i nutidens krige er, at fattigdom og uvidenhed udnyttes til at skabe religiøse og etniske konflikter, som i virkeligheden ikke stikker særlig dybt. Mary Kaldor har skrevet om denne grådighed i bogen *Nya och gamla krig*. Hun mener at det som har fået volden til at eksplodere på blandt andet Balkan, i Rwanda og i Centralasien er en lille gruppe magtfulde folk, som udnytter krigens kaos til at skabe sig personlige formuer. De tjener penge på den sorte børs, på olie og diamanter, på handel med kvinder til prostitution, på at inddrive ekstra skat, på bestikkelse og korrupsion, på narkohandel og så videre.

De har brug for krigen og folks frygt, for at kunne drive deres virksomhed. Naturligvis har der været spændinger og konflikter i forvejen, men folk går ikke "bare" amok på naboer, som de har levet fredeligt ved siden af i årtier, uden at nogen har givet dem en "god grund". De der ønsker at begynde, fortsætte eller genoptage en krig udnytter forskelle i religion og etnicitet for at opildne til nationalisme og had. Den "gode grund", kan formuleres på forskellige måder: Hvis ikke du slår dem ihjel, vil de slå dig ihjel. De har stjålet vores land, de får mange børn, de er barbariske, de har flere penge. Eller noget tilsvarende.

Hvis der ser ud til at være en forhandlet løsning af konflikten på vej, så gør de hvad de kan, direkte eller indirekte, for at sabotere dette. Deres virksomhed kan ikke trives i et åbent og demokratisk samfund, og jorden begynder at brænde under deres fødder, når freden nærmer sig. Deres metode er derfor primært at skade civilbefolkningen for at sprede frygt, hellere end at gå efter andre væbnede aktører.

Ovenstående er et kort uddrag fra Majken Jul Sørensens bog *På barrikaderne for fred*. Majken Jul Sørensens bog er på 300 sider og udgivet i samarbejde med *Aldrig Mere Krig*. Den kan købes til medlemspris for kun 195 kroner.

www.aldrigmerekrig.dk/komntar/barrikade.htm

HÅNDBOG I KONFLIKTLØSNING*Bog anmeldelse af Peter Henning*

En nylig udkommet bog som glimrende supplerer Majken Sørensen's "På barrikaderne for fred". Den er skrevet af Jørn Boye Nielsen, der er lærer på Den Internationale Højskole og en af grundlæggerne af RIKO, Rådet for International Konfliktløsning. Bogen er en introduktion til løsning af interpersonelle konflikter. Bogen sætter fokus på vigtigheden af at håndtere konflikter med et sæt af holdninger, indsigter, værdier og principper.

Konfliktløsning er en nødvendig kompetence på det grænseløse arbejdsmarked, fordi mange af vores traditionelle autoriteter og hierarkiske måder at lede og sameksistere på – det være sig i virksomheder, institutioner og familier – står for fald.

På godt og ondt er det blevet sværere at komme godt igennem konflikter. Det moderne arbejdslivs krav om ansvar for eget arbejde og egen læring øger risikoen for konflikter. Og det er vel at mærke konflikter, der ikke længere løses ovenfra, men som de enkelte parter selv skal håndtere.

Konflikter og uenigheder hører således med til dagligdagen og til det at eksistere blandt andre. De færreste har dog gode minder om, hvordan en konflikt blev løst. Det kan denne bog ændre på. Efter at have undervist i konfliktløsning i 20 år har Jørn Boye Nielsen nu samlet sin viden og sine erfaringer. Han viser, at det er muligt at ændre den negative og traditionelle holdning til konflikter, og vende dem til frugtbar udvikling.

Bogen er en god introduktion til konfliktløsning for alle, der møder konflikter i hverdagen. Og hvem gør ikke det? Bogen handler også om, hvordan man forbedrer sine relationer til andre mennesker, samt hvad man gør i samfundsmæssige konflikter, når konfliktløsningens metoder ikke længere rækker.

"Jeg har meget godt at sige om Jørn Boye Niensens bog om konfliktløsning. Bogen er overskuelig, den er skrevet i et læseligt sprog og ikke mindst er den relevant. Jeg underviser selv i konflikthåndtering og arbejder som mægler. Derfor har jeg en professionel interesse i bogen. Indholdsmæssigt dækker den det, man kan forvente af en sådan bog. Der er endda et par ting, som – så vidt jeg ved – er nye i en sådan type bog, nemlig Gene Sharps teori om magten."

- Jens Jørgen Nielsen, forfatter og konsulent

Forlaget Frydenlund. Tlf. 3393 2212, Frydenlund.dk

UBEVÆBNET SAMFUNDSFORANDRING*Bog anmeldelse af Gorm Gunnarsen*

Majken Jul Sørensen's bog *På barrikaderne for fred* er en vigtig bog om erfaringer i og metoder til at undgå krig. I en tid, hvor forskning i krigsførelse finansieres mere generøst, er det jo ekstra vigtigt at fastholde, at militær tænkning indsnævrer det politiske repertoire. Og Sørensen's bog fremviser mange historier, der peger på, at konflikter kan skærpes og civile aktører kan skabe dynamisk forandring, uden at krigens virkemidler bringes i spil.

Voldens betydning som selve civilisationens grundlag er ikke til at komme uden om i et gymnasium, hvor en overflod af undervisningsbøger bruger Machiavelli og Hobbes som (de?) centrale tænkere bag henholdsvis renæssancen og oplysningstidens tænkning om forholdet mellem stat og samfund. Krigens er også hos Hegel og med ham eksempelvis også NATOs generalsekretær Anders Fogh Rasmussen selve grundlaget for samfundets "sammenhængskraft".

Voldelig overmagt er en besnærende helstøbt indgang til at forstå historie og samfund. Den skaber en dogmatisk tilgang, som kan gøre det svært at forstå betydningen af en offentlighed - et civilsamfund - som blander sig i politik. Hvis man som lærer ønsker at udfordre elever med tendens til forenklet *hobbessiansk* tænkning, så er Sørensen's bog et solidt afsæt.

Sørensen forstår, at volds magt skaber en indordning under overmagten, men for hende er det bruddet med denne indordning, der rummer begyndelsen til muligheden for ikke-voldelig modstand, og at der med et sådant brud skabes en kamp om legitimitet. Bogen er bygget op med afsæt i historiske eksempler på ikke-voldelige kampformer, der har skabt afgørende politisk dynamik.

Et grundeksempel er den Indiske Nationalkongres' organisering af Saltmarchen i 1930, der med sin konsekvente ikke-voldelige trods skabte et holdningsskred både blandt kolonisatorer og koloniserede og gjorde de næste to årtier udvikling mod Indiens selvstændighed uafvendelig.

Et andet eksempel er den afgørende opbyggende rolle, som argentinske kvinders kamp for at kende deres forsvundne slægtninges skæbne kom til at spille for åben modstand mod diktaturet, der blev bragt til fald i midten af 1980'erne. Også ikke-voldelige religiøse lederes afværgelse af voldeskalation i det multikulturelle Nigeria og de ubevæbnede internationale bodyguards rolle i standsningen af folkemordet på Guatemalas indianske befolkning er fine eksempler, der undergraver idéen om krig som løsning.

De talrige historiske eksempler på opbygningen af ikke-voldelig modstand vil for de fleste lærere egne sig bedst som en invitation til at etablere individuelle, par- eller gruppevisse undersøgelser af disse cases. Og bare rolig, der er nok til at beskæftige en hel klasse – også med de fremherskende klassestørrelser.

Bogen beskæftiger sig som en naturlig følge af den centrale rolle som bevægelses legitimitet – set som forskellig fra – lovlighed - også indgående med mediernes indlejring af krigens ideologi i dækningen af voldshandlinger. Mediernes dækning skal naturligvis være alsidig, førend en åben, ikke-voldelig bevægelse skal kunne vinde sympatien ved at gøre magthaverne til grin.

Denne anmelder kan godt se svagheder ved eksempelvis Sørensens vurdering af betydningen af massakren i Sharpeville i 1960, hvor Sørensen fokuserer på overgrebets betydning for den stigende sydafrikanske og internationale modstand mod apartheid, mens massakrens afskrækkende effekt på civilbefolkningens modstandsvilje nok underbetones. Til gengæld giver dette forhold jo en fin anledning til at problematisere den væbnede modstands betydning for nedbrydningen og genrejsningen af viljen til modstand i Sydafrika i årtierne efter Sharpeville.

De afsluttende mere teoretiske kapitler om ikke-vold og fredskultur opridser en meget gymnasie-egnet problematisering af forestillingen om krigens eviggyldige rolle i de menneskelige samfund. Sproget er klart og levende i disse afsnit og egner sig fint til at afbalancere dogmatiske forestillinger om militærets betydning for den moderne stat og give kommende verdensborgere forestillinger om, hvordan de selv kan gribe fat i samfundsforandringen uden brug af vold.

Bogen har ikke kun et solidt stikordsregister, der gøre det muligt at ”tømme” bogens behandling af et bestemt tema meget effektivt, den rummer også velanbragte henvisninger og en fin litteraturliste og er dermed også egnet til at vise eleverne, hvorledes en videnskabelig tekst bør skrues sammen.

MILITÆRFIRMAER RÅDGIVER SIG TIL MILLIONER FOR EUs GRÆNSEPOLITIK

Af Tom Vilmer Paamand

En bog fra Dansk Institut for Internationale Studier afslører, at de multinationale militærfirmaer scorer millioner på avanceret teknologi til militariseringen af EUs grænsekontrol. Helt tilfældigt sidder de samme firmaer i Europa-Kommissionens ekspertgruppe, hvor de rådgiver EU til at anvende deres militærteknologi til at holde illegale immigranter ude.

- EUs grænseindustri er ved at udvikle sig til en guldmine for den europæiske forsvarsindustri. Kommissionen har allerede brugt hundredvis af millioner på at sponsorere udviklingen af grænседroner. Europæisk grænsepolitik bevæger sig i en helt forkert retning, siger Franziska Keller, der sidder i Europa-Parlamentet for De Grønne. Bogen hedder "*The Migration Industry and the Commercialization of International Migration*", og er redigeret af Thomas Gammeltoft-Hansen og Ninna Nyberg Sørensen fra DIIS.

subweb.DIIS.dk/sw125493.asp

Kontakt: Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm Telefon: +45 97373163 E-mail: info@AldrigMereKrig.dk Besøg vores websted: www.AldrigMereKrig.dk		Bank: Arbejdernes Landsbank, Reg.nr: 5396 Konto. nr: 0309139 Giro på posthus: nr. 80237278. Regnskabsfører (kasserer): Poul Pedersen Fyrresvinget 35, 8600 Silkeborg, tlf. 8683 6690 Poul@AldrigMereKrig.dk			
Hovedbestyrelse: Arne Hansen, Sønderjyllands Allé 35, 9900 Frederikshavn Tlf.: 9842 5542 Mobil: 3042 0818. Mail: arne@aldrigmerekrig.dk www.ArneHansen.net Frands Wisbech Frydendal, Rådmands Boulevard 8 1th, 8900 Randers. Mail: frands@aldrigmerekrig.dk Tlf.: 5176 8486. Geert Grønnegaard, Leragervej 8, 4174 Jystrup Tlf.: 5752 8250 Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm Tlf.: 9737 3163 Mobil: 2062 31263. Mail: hermod@aldrigmerekrig.dk Majken Jul Sørensen, Sparsnäs 1010, 66891 Ed, Sverige. Mail: majken@aldrigmerekrig.dk Ny bog: aldrigmerekrig.dk Poul Pedersen, Fyrresvinget 35, 8600 Silkeborg Tlf.: 8683 6690 Mobil: 4045 0847. Mail: poul@aldrigmerekrig.dk www.PAXmusik.dk Tom Vilmer Paamand, Gl. Skibelundvej 7 8850 Bjerringbro Tlf.: 3694 8328 Mobil: 5051 0328. Mail: tom@aldrigmerekrig.dk www.FRED.dk					
Suppleanter: Hasse Schneidermann, Markmusvej 18, 8410 Rønde Tlf.: 2333 4460 Mail: hasse@AldrigMereKrig.dk Peder Frode Hansen Skårupvej 7, 7700 Thisted Tlf.: 9797 4215					
AMKs Bestyrelse					
					
Geert	Arne	Hermod	Hasse	Frands	Frode
		Redaktionen modtager gerne stof fra medlemmer og andre, helst i elektronisk form og udenlandske tekster oversat. Redaktionen gør opmærksom på at henvisninger og artikler i bladet kan have indhold, der ikke nødvendigvis udtrykker redaktionens eller AMKs holdninger. Stof til Redaktion: Poul Pedersen og Tom Vilmer Paamand.			
Tom	Poul				

Afs: Aldrig Mere Krig
Landskontoret
Nørremarksvej 4
6880 Tarm

B post

Til:

Bliv medlem af AMK Støt freden – "knæk et gevær med os Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde. Vi har brug for dig. Vi har brug for at blive flere			
Vi arbejder på at finde alternativer til oprustning og på at udvikle forsvars- former, der bygger på ikke-vold. Aldrig Mere Krig er ikke knyttet til noget parti eller nogen religiøs forening.	_Oplysning om Aldrig mere krig Inkluderet i medlemskabet er bogen "Krudt uden Kugler" og AMKs emblem	☐ Enkeltperson	kr. 225
		☐ Par	Kr. 300
		☐ Uddannelsessøgende	Kr. 150
		☐ Pensionist	Kr. 150
		☐ Civil Værnepligtig	Kr. 150
Navn ----- Adresse ----- Tlf. ----- E-mail -----			
At være pacifist er en livsholdning. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926 og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer. - derfor er AMK en gammel forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager - det er livet det drejer sig om, og den "sag" forældes ikke. Fred er en menneskeret. Krig er en forbrydelse mod menneskeheden Konflikter bør altid løses med fredelige midler Læs principprogram og vedtægter: www.AldrigMereKrig.dk/sider/vedtaegt.htm			